

JESU VIDNESBYRD ER PROFETIENS AAND

NUMMER 19 | 1. OKTOBER 1924 | 73. AARGANG

FADEREN OG SØNNEN.

Vor Lære om Guddommen fremsat af Kirkens Præsidentskab og de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 277.)

At Menneskene, ved at adlyde Evangeliet, kan blive Guds Sønner, baade som Jesu Kristi Sønner, og gennem ham, som hans Faders Sønner, er fremsat i flere Aabenbaringer, givne i denne Uddeling. Saaledes læser vi en Udtalelse af den Herre Jesus Kristus til Hyrum Smith i 1829: »Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er Verdens Liv og Lys. Jeg er den, der kom til mine egne, og mine egne annammede mig ikke; men sandelig, sandelig siger jeg eder, at saamange som annamme mig, dem vil jeg give Magt til at vorde Guds Sønner, dem, som tro paa mit Navn. Amen.« (Pag. Bog 11: 28—30). Til Orson Pratt sagde Herren gennem Profeten Joseph i 1830: »Min Søn Orson, giv Agt og hør, hvad jeg, den Herre Gud, vil sige dig, jeg, som er Jesus Kristus, din Forløser, Verdens Lys og Liv, et Lys, som skinner i Mørket, og Mørket begriber det ikke; der saaledes elskede Verden, at han hengav sit eget Liv,

paa det at saa mange, som vilde tro, maatte vorde Guds Sønner. Derfor er du min Søn.« (Pag. Bog 34: 1—3).

I 1830 talte Herren saaledes til Joseph Smith og Sidney Rigdon: »Hør Herrens, eders Guds Røst, som er Alpha og Omega, Begyndelsen og Enden, hvis Løb er en evig Omgang, den samme i Dag som i Gaar og til evig Tid. Jeg er Jesus Kristus, Guds Søn, som blev korsfæstet for Verdens Synder, paa det at saa mange, som vil tro paa mit Navn, maatte vorde Guds Sønner og vorde ét i mig, som jeg er ét med Faderen og Faderen med mig, at vi maa vorde ét.« (Pag. Bog 35: 1, 2). Overvej ogsaa følgende, givet i 1831: »Hør og lyt til hans Røst, som er fra Evighed til Evighed, den store *Jeg er*, Jesus Kristus, Verdens Lys og Liv, et Lys, der skinner i Mørket, og Mørket begriber det ikke. Den samme kom i Midten af Tiden til mine egne, og mine egne annammede mig ikke; men saa mange, som mig annammede, dem har jeg givet Magt til at vorde mine Sønner, og saaledes vil jeg give saa mange, som ville annamme mig, Magt til at vorde mine Sønner.« (Pag. Bog 39: 1—4). I en Aabenbaring, given til Joseph Smith i Marts 1831, læser vi: »Thi sandelig siger jeg eder, at jeg er Alpha og Omega, Begyndelsen og Enden, Verdens Lys og Liv — et Lys, der skinner i Mørket, og Mørket begriber det ikke. Jeg kom til mine egne, og mine egne annammede mig ikke; men saa mange, som annammede mig, gav jeg Magt til at gøre mange kraftige Gerninger og vorde Guds Børn, ja dem, der troede paa mit Navn, gav jeg Magt til at erholde evigt Liv.« (Pag. Bog 45: 7, 8).

En tydelig Fremstilling af dette Slægtskabsforhold mellem Jesus Kristus som Faderen og dem, der adlyder Evangeliets Principper, som hans Børn, er givet af Abinadi Aarhundreder før vor Herres Komme i Kødet: »Og nu siger jeg til eder: Hvo skal forkynde om hans Slægt? Se, jeg siger eder, at naar hans Sjæl skal gøres til et Skyldoffer, skal han se sin Sæd. Og nu, hvad sige I? Og hvem skal hans Sæd være? Se, jeg siger eder, at hvo, som har hørt Profeternes Ord, ja, alle de hellige Pro-

feter, som har profeteret om Herrens Tilkommelse; ja, alle dem, som har givet Agt paa hans Ord og troet, at Herren vilde forløse sit Folk, samt har set fremad til den Dag for at faa Forladelse for deres Synder; disse, siger jeg eder, er hans Sæd, eller de er Arvinger til Guds Rige. Thi disse er dem, hvis Synder han har baaret; disse er dem, for hvem han er død for at genløse dem fra deres Overtrædelser. Og nu, er de ikke hans Sæd? Ja, og er ikke Profeterne det, hver og en, som har aabnet deres Mund for at profetere, og som ikke er faldne i Overtrædelse; jeg mener alle de hellige Profeter, lige siden Verdens Begyndelse? Jeg siger eder, at de er hans Sæd.« (Mosiah 15: 10—13).

I sørgelig Modsætning til den vilsignede Tilstand, som opnaas af dem, der bliver Guds Børn gennem Adlydelsen af Kristi Evangelium, er den Skæbne, der rammer de Ugudelige, som udtrykkeligt kaldes Djævelens Børn. Læg Mærke til Kristi Ord, medens han var i Kødet, til visse uretfærdige Jøder, der roste sig af at nedstamme fra Abraham: »Dersom I var Abrahams Børn, gjorde I Abrahams Gerninger. . . . I gør eders Faders Gerninger. . . . Dersom Gud var eders Fader, da elskede I mig. . . . I er af den Fader Djævelen, og eders Faders Begæringer ville I gøre.« (Joh. 8: 39, 41, 42, 44). Satan er saaledes betegnet som de Ugudeliges Fader, uden at vi derfor maa forudsætte, at et personligt Slægtskabsforhold bestaar imellem dem som mellem Forældre og Børn. Som et Eksempel paa dette dobbelte Forhold, at de Retfærdige er Guds Børn og de Ugudelige Djævelens, kan henvises til Lignelsen om Ugræsset blandt Hveden: »Den gode Sæd er Rigets Børn, men Ugræsset er den Ondes Børn.« (Matt. 13: 38).

Mennesker kan blive Jesu Kristi Børn ved at blive født paany — født af Gud, som det inspirerede Ord erklærer: »Den, som gør Synden, er af Djævelen; thi Djævelen har syndet fra Begyndelsen. Dertil blev Guds Søn aabenbaret, for at han skulde nedbryde Djævelens Gerninger. Hver den, som er født af Gud, gør ikke Synd, fordi hans Sæd bliver i ham, og

han kan ikke synde, fordi han er født af Gud. Derved bliver Guds og Djævelens Børn aabenbare. Hver den, som ikke gør Retfærdighed, er ikke af Gud, og ligeledes den, som ikke elsker sin Broder.« (1. Joh. 3: 8—10).

De, som er bleven født af Gud ved at adlyde Evangeliet, kan, ved ufortrødent at stride for Retfærdighedens Sag, erhverve sig Ophøjelse og endog opnaa Guddommelighed. Om saadanne læser vi: »Derfor, som skrevet er, de er Guder, nemlig Guds Sønner.« (Pag. Bog 76: 58; sammenlign 132: 20 og som Modsætning 17. Vers af samme Kapitel; se ogsaa 37. Vers). Men selv om de bliver Guder, er de dog endnu underkastede Jesus Kristus som deres Fader i dette ophøjede Slægtskabsforhold, hvorfor vi lige efter det ovenanførte Citat læser: »Og de er Kristi, men Kristus er Guds.« (76: 59).

Ved den nye Fødsel — Vandets og Aandens Daab — kan Menneskene blive Jesu Kristi Børn, idet de gennem den af ham anviste Vej blev »avlede som Sønner og Døtre til Gud.« (Pag. Bog 76: 24). Denne vigtige Sandhed fremhæves yderligere af Herren i en Aabenbaring, given til Joseph Smith i 1833: »Og nu, sandelig siger jeg eder, jeg var i Begyndelsen hos Faderen, og er den Førstefødte, og alle de, der er født af mig, er meddelagtige i Faderens Herlighed og er den Førstefødtes Menighed.« (Pag. Bog 93: 21, 22). Denne billedlige Brug af Ordet »avle« anvendes ogsaa af Paulus som Betegnelse paa dem, der er født af Gud: »Thi jeg har i Kristus Jesus avlet eder ved Evangeliet.« (1. Kor. 4: 15). Et lignende Eksempel paa et Sønneforhold til Gud, erhvervet gennem retfærdigt Arbejde, findes i Aabenbaringen om Præstedømmets Orden og Virksomhed, given i 1832: »Thi de, der er trofaste og erholder disse to Præstedømmer, om hvilke jeg har talet, og hædrer deres Kald, bliver herliggjorte ved Aanden til deres Legemers Fornyelse; de blive Mose og Arons Sønner, Abrahams Sæd, Guds Kirke og Rige og Guds Udvalgte.« (Pag. Bog 84: 33, 34).

Dersom det er rigtigt at tale om dem, der modtager og efterlever Evangeliet, som Kristi Sønner og Døtre — og paa dette

Punkt er Skrifterne tydelige og kan ikke modsiges eller benægtes — da er det ligesaa rigtigt at tale om Jesus Kristus som de Retfærdiges Fader, da disse er blevne hans Børn og han deres Fader gennem den ny Fødsel — Igenfødelsens Bad.

En fjerde Aarsag til, at Benævnelsen »Fader« anvendes paa Jesus Kristus, findes i den Kendsgerning, at i alle sine Handlemaader med Menneskenes Børn har Sønnen Jesus repræsenteret, og repræsenterer endnu, Faderen Elohims Magt og Myndighed. Dette er sandt, saavel om Kristus i hans Forudtilværelse før hans Komme i Kødet, i hvilken han blev kaldet Jehovah, som under hans Ophold paa Jorden, ligeledes under hans Mission i Aandeverdenen og siden den Tid i hans opstandne Tilstand. Til Jøderne sagde han: »Jeg og Faderen, vi er ét.« (Joh. 10: 30; se ogsaa 17: 11, 22). Dog erklærede han ligeledes: »Faderen er større end jeg.« (Joh. 14: 28). Og videre: »Jeg er kommen i min Faders Navn.« (Joh. 5: 43; se ogsaa 10: 25). Den samme Sandhed blev fremsat af Kristus selv til Nephiterne (se 3. Nephi 20: 35 og 28: 10) og er bleven gentaget ved Aabenbaring i denne Uddeling (Pag. Bog 50: 43). Faderen skænkede Sønnen sit Navn, og Jesus Kristus talte og handlede i og formedelst Faderens Navn, og for saa vidt det angaar hans Magt, Myndighed og Guddomskraft, var og er hans Ord og Handlinger ensbetydende med Faderens.

Vi læser i Overensstemmelse hermed, at Gud gav sit Navn til den Engel, som blev beskikket til at vejlede Israels Børn under Udvandringen fra Ægypten. Om denne Engel siger Herren: »Forvar dig for hans Ansigt og lyd hans Røst, fortørn ham ikke; thi han skal ikke forlade eder eders Overtrædelser, thi mit Navn er i ham.« (2. Moseb. 23: 21).

(Fortsættes.)

HVORFOR GAA I KIRKE?

Folk burde gaa i Kirke, fordi det store Flertal af Menneskene er lykkeligere, naar de er i Forbindelse med det, der er bedst og mest nobelt i Livet. Der er en opløftende Indflydelse

til Stede hos ædle Mennesker, i store og gode Handlinger, i de Erfaringer, som er gjort af Mænd og Kvinder, der har sejret over Fristelser og Modgang og gennemgaaet Lidelser og Savn, men hvis Tro og Haab ikke er tabt. Det er saadanne Ting, at Kirken bringer Menneskene i Forbindelse med.

Enhver, der søger at leve et retskaffent Liv, vil før eller senere møde Fristelser og Genvordigheder. Kundskab — intellektuel Dygtighed alene — giver ikke Mennesket Kraft til at modstaa Fristelser og leve et godt Liv. Der er imidlertid noget, som aldeles sikkert vil holde Mennesket indenfor den rette Livets Vej og hjælpe ham igennem alle Prøvelser. Det er en ærlig og oprigtig Tro paa Gud. Det Menneske, der virkelig tror paa en naadig og kærlighedsfuld Fader, er i sig selv i Besiddelse af en Magt over Fristelser, der er saa godt som uovervindelig.

Jesus sagde, at det er det evige Liv at kende den sande og levende Gud. Kirken har til Opgave at udvikle og forøge denne Kundskab om Gud. Den er ikke blot et Sted, hvor der gives Undervisning, men den er et Sted, hvor man kommer i Forbindelse med den guddommelige Indflydelse under Forhold, som ikke kan gøre sig gældende andre Steder.

Kirken er den eneste Institution i Verden, der i Særdeleshed og udelukkende er viet til Menneskets aandelige Naturs Udvikling og Forplejning. Kirkens Ideal, Maal, Opgave og Hensigt er den højeste og ædleste, som det er muligt at tænke sig. Intet kan være større og bedre end at hjælpe Mennesker til at elske og tjene Gud, til at tænke, føle og leve, og dette er, hvad Kirken har til Hensigt.

Et Menneske kan ikke tilfulde støtte sin Kirke uden at gaa i Kirke — uden at deltage i Menighedens Forsamlinger. Han kan støtte den med sine Midler, men for at dens Indflydelse kan gøre sig gældende og Evangeliets Aand holdes i Live i ham, maa han personligt deltage i dens Gerning og personligt være med til at bære dens Ansvar. En virkelig Fare truer alle Mennesker — Faren for Tilbagegang, Stagnation. Selv de

bedste Mennesker er ikke fri for denne i os boende Tendens til Forringelse. Kirken bringer dens Medlemmer i Samfund med hverandre som Brodre og Sostre. Den bringer dem i Berorelse med store Aander, med hoje Idealer, og lærer os at dyrke og tilbede et Væsen, uendeligt hojere og ædlere end os selv. Dette oplofter Sindet, renser Sjælen og forskanser Mennesker mod onde Indflydelser og daarlige Omgivelsers Paavirkning.

Det er endvidere i hojeste Grad nodvendigt for ethvert Menneske, at han ret hyppigt lader sit aandelige Liv modtage ny Næring ved at blive bragt ind under troende Sjæles Indflydelse og i Bonnens Atmosfære. Kraft til at staa fast overfor Fristelser, til at være retfærdig i Stedet for uretfærdig, barmhjertig i Stedet for ubarmhjertig, haabefuld i Stedet for fortvivlet, bliver altid skænket til den, der beder oprigtigt og med Tro. Bon er et Universalmiddel mod mange af Livets Provelser. I Guds Hus kan man hengive sig til aktiv eller passiv Bon, medens Aanden modtager Kraft og Styrke. Forældre burde besoge deres Forsamlinger ogsaa for deres Borns Skyld. Religios Paavirkning er af større Betydning for den opvoksende Slægt end nogen anden Indflydelse. Den gor dem til bedre Borgere i Samfundet, til bedre Mennesker. Men dersom Forældre ikke alvorligt og ærligt er interesserede i Religion, kan det ikke forventes, at deres Born skal være det.

(Deseret News.)

STRØTANKER.

De mest ubetydelige Mennesker er mest tilbojelige til at ringeagte andre. De er sikre mod Gengældelser og har intet Haab om at kunne hæve sig selv i deres eget Omdomme uden ved at nedsætte deres Næste. Den mest hjertelose Kritik kommer fra dem, der enten aldrig selv har gjort et Forsog, eller for hvem et saadant er mislykket.

FRELSE VED TRO.

I en lille svagt oplyst Sal ude i en Landsby blev et religiost Mode afholdt, hvor et Par Snese Mennesker sang nogle Salmer og bar deres Vidnesbyrd, hvis Hovedemne var Frelsen i Kristus. Paa forskellig Maade skildrede de deres tidligere Syndefuldhed, men kom alle tilsidst med den Erklæring, at nu var de frelst. »Jeg er frelst, Jesus har frelst mig. Troen paa ham tager bort min Synd og giver mig evigt Liv.« Mange af disse Mennesker var tilsyneladende oprigtige og muligvis lykkelige i den Vildfarelse, at de var frelst og havde evigt Liv i sig formedelst Troen paa Jesus Kristus.

Men er det da en Vildfarelse, at Troen paa Jesus Kristus frelser fra Synd? Ingenlunde. Har han ikke selv sagt, at »hver den, som tror paa mig, skal ikke fortabes, men have evigt Liv«? En virkelig sand og levende Tro paa Jesus Kristus frelser fra Synd og giver evigt Liv, men — der er Forskel paa en saadan Tro og en tom Bekendelse. Troen er en frelsende og livgivende Kraft, Bekendelsen er en dod Passivitet, der lige saa lidt er Tro, som det glitrende Flitterstads i Legetojsboden er Guld. Den, der tror, har faaet Tag i Faders udrakte Haand, der vil hjælpe ham at losne Syndens Lænker, men Bekendelse er en værdilos Efterligning, hvormed vor Saligheds Fjende lokker Menneskene i sit Garn, idet han indbilder dem, at deres Bekendelse er det samme som Tro. Derfor er denne paa saa mange Maader fremsatte Anskuelse — at Bekendelse af Jesus Kristus er det samme som Tro — den storste Vildfarelse, som nogensinde har besnæret Menneskene.

Ved flere Lejligheder sagde Jesus til Syge og Lidende: Din Tro har frelst dig. De blev helbredet formedelst deres Tro. De var frelst fra den Sygdom, der plagede dem. Til Synderinden sagde Jesus: Gaa og synd ikke mere. Frelse fra Sygdom kom ved Troen paa, at Guds Kraft kan frigore Legemet fra Sygdom. Frelse fra Synd kommer ved Troen paa Jesus Kristus som vor Frelser og Forsoner og ved at *tage imod* hans

Sonoffer for os. At tro paa ham er at adlyde og følge ham, at holde hans Bud og vandre den af ham anviste Vej; ikke blot at bekende hans Navn og raabe: Herre, Herre. »Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal indgaa i min Faders Rige, men den, som gør min Faders Vilje, som er i Himmelen.«

Hvor er det ikke sørgeligt, ja, fortvivlende, at Mennesker vil lade sig dysse i Søvn med en saa haandgribelig Vildfarelse og Vrangforestilling som denne, at en Bekendelse af Herrens Navn er nok til Frelse, men at Herrens Bud og Love er uden Betydning eller unødvendige, naar Herren selv siger, at ingen kommer ind i Himmeriges Rige, uden de gør Faderens Vilje.

Hvad vilde man sige om et Menneske, der var ved at drukne, men ikke vilde tage fat paa Redningsbøjen, som man fra Skibet har kastet ud til ham. Tænk om han vilde sige: Jeg véd, at Skibet er der, og at dets Folk vil redde mig. Jeg er frelst og at gribe efter Redningsbøjen, det behøver jeg ikke; Skibets Kaptajn er mægtig nok til at redde mig uden nogen Anstrengelse fra min Side. Hvis et saadant Tilfælde kunde tænkes, vilde Manden drukne.

Men vi Mennesker er i en lignende Stilling paa Livets Hav. Vi er ved at drukne i Synden, og Frelse bestaar i at komme op af og bort fra Synd, at blive frigjort fra denne; og en Redningsbøje er kastet ud til hver især af os, nemlig Jesu Kristi Evangelium. »Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive frelst,« og »uden nogen bliver født paany af Vand og Aand kan han ikke komme ind i Guds Rige,« var Frelserens Ord. Og dersom vi erklærer at tro paa Jesus, men holder ikke hans Bud og adlyder ikke hans Evangelium, da er vi ligesom den Druknende: Vi vil ikke lade os frelse, og selv Kristus kan ikke frelse den, der ikke vil lade sig frelse.

Virkelig sand og levende Tro kommer fra Gud og leder Mennesket til at gøre Guds Vilje, holde hans Bud og følge ham. Han led og døde for os, saaledes at vi kan faa evigt Liv. Men dette evige Liv maa fødes i os, maa gives os af Li-

vets Herre, der sagde: »Uden nogen bliver fodt paany, kan han ikke se Guds Rige.« Og vil du ikke fodes paany ved Vandets og Aandens Daab, ved at begrave det syndige Menneske og opstaa og vandre i et nyt og helligt Levned, vil du ikke kunne modtage det evige Liv eller opnaa Frelse.

»Jeg er Vejen, Sandheden og Livet, og ingen kommer til Faderen uden ved mig.« Han er Vejen; den Vej, han vandrede, de Bud og Love, som han gav, forer til Livet, men Menneskers falske Lærdomme fører til Død. Derfor sagde han til Apostlene for sin Himmelfart, og efter at han havde bragt dette store Offer, at give sit Liv for Menneskene: »Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen; hvo, som tror og bliver dobt, skal blive frelst, men hvo, som ikke tror, skal blive fordomt.« Du bliver frelst ved Tro, men du maa vise din Tro ved dine Gerninger, thi uden Gerningerne »er Troen død«. Uden Gerninger er Troen slet ikke Tro, men kun en tom Bekendelse, der ikke gavner til Frelse. *J. S. H.*

MISSIONSNYHEDER.

FORFLYTTELSER. Ældste Anthon H. Lund har omsider faaet Indrejsetilladelse til Norge og er forflyttet fra den danske til den norske Mission. Han rejste fra Kobenhavn til Kristiania den 19. September. Ældsterne Orson W. Jensen, Valdemar L. Jensen og Truman Nielsen er forflyttet fra Københavns til Aarhus Konference og vil virke i Esbjerg Gren, V. L. Jensen som Forstander. Ældste Herschel S. Lund er lost fra at være Forstander i Esbjerg og forflyttet til Aalborg Konference.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

VORT FORBILLEDE.

Mange er af den Mening, at det er formasteligt for os skrobelige Mennesker at forsoge paa at efterkomme Apostlenes Formaning: »Vandrer saaledes, som han vandrede.« I vor Tid

lægges der ikke megen Vægt paa den Kendsgerning, at Frelserens Liv er et Mønster, hvorefter vort Liv og Handlemaade kan og bør forme sig. At blive ligesaa lydig, hellig, barmhjertig og taalmodig, som Kristus var, er vel ikke muligt for os, men det burde ikke afholde os fra at stræbe efter at blive ham lig. Eftersom vi har Fuldkommenhedens Maal for Øje, maa det absolut være bedst for os at efterfølge det mest fuldkomne Mønster. De, der kun er Disciple, kan ikke give Lærdomme som Mesteren, men jo højere Maal vi har for Øje, des højere Grad af Fuldkommenhed vil vi opnaa.

Det er vidunderligt at tænke sig, at Guds Søn, vor ældre Broder, gjorde sig saa fuldstændig ét med vor menneskelige Natur, at vi kan studere hans Historie, den ædleste, der nogensinde er skreven, og af den lære, hvad vi bør gøre under Livets forskellige Forhold. Han har vist os, hvorledes det kristne Liv kan udfolde sig i de omskiftende Scener paa denne jordiske Skueplads; hvorledes der fra vort Indre kan udstraale et saa skønt Lys, at det oplyser alt omkring os; at vi kan elske den evige Fader af vort ganske Hjerte og dog med den ømmeste Hengivenhed omfatte dem, der med menneskelige Baand er knyttet til os. Som vor Forsoner betragter vi ham som vor Herre og Gud, men som vort Mønster bør vi betragte ham som Menneske.

Kristus var et Menneske i Ordets fuldeste Betydning; han var fri for Synd; han deltog i Barndommens Glæder og Lege; han arbejdede som en Haandværker og skaffede sig sit jordiske Livs Nødvendigheder i sit Ansigts Sved. Han havde sine Kære omkring sig, som han elskede inderligt. Han deltog i Menneskers Affærer og delte deres Lidelser og Savn. Og i de første tredive Aar af hans Liv var han af Folket, som boede i samme By, kun kendt som Tømmermandens Søn, og hans Omgivelser havde ikke mindste Anelse om hans guddommelige Mission. Han deltog i sine Bysbørns uskyldige Glæder og Adspredelser og blev bekendt med deres Ønsker, Haab og Følelsesliv.

Han havde sine personlige Venner, og der var Steder, som var ham kærere end andre. Blandt disse havde især det lykkelige Hjem i Bethanien Fortrinet. Der nod han sine trofaste Venners, Marthas, Maries og Lazarus' Selskab. Blandt de Tolv var der tre, som han synes at have elsket med storre Kærlighed end de andre. De var hans Ledsagere paa Forklarelsens Bjerg, og de var hos ham i hans Sjæls mest kvalfulde Timer. Som en Gud var han ikke fremmed for den Lyksalighed, den almægtige Kraft og Herlighed, der er uadskilleligt forenet med den guddommelige Natur; men som Menneske, hvilket han frivilligt havde paataget sig at være, onskede han sine Medmenneskers Sympati og Tillid.

Heraf lærer vi, at medens Jesus har Sympati for os, er hans Liv et fuldkomment Eksempel for os som Følge af, at han gjorde sig saa ganske til ét med Menneskene. Dersom Kristus havde holdt sig adskilt fra Mennesket i sine Folelser, sine Pligter, Glæder og Prøvelser, vilde vi tænke, at han opnaaede sin Hellighed og Renhed ved Midler, som det er umuligt for os at bruge. Idet vi ser, at han i enhver Henseende var lig os og dog retfærdig, kan vi fatte Mod og anstrenge os efter bedste Evne paa at efterligne ham. Der har kun været ét fuldkomment Menneske paa Jorden: Jesus Kristus. Dette er ikke Fuldkommenhedens Verden, og Mennesket er underkastet Forkrænkelighedens Begrænsning, og endog hans ædleste og mest trofaste Efterfølgere har haft deres Fejl og trængt til Helliggørelse. Det store Fuldkommenhedens Maal opnaas ikke af os Mennesker i dette Liv.

Dette siger vi ikke for at tilskynde nogen til at synde eller være ligegyldige med onde Tilbøjeligheder af forskellig Slags. Tværtimod er det vor Pligt at have Fuldkommenheden som vort Maal og daglig søge at afskaffe alt syndigt, som endnu hænger ved os. Naar vi i et Øjebliks Ubesindighed har været mere heftig, end det sommer sig for os ifolge vor kristne Bekendelse, og er fortvivlet herover, da lad os tænke paa de tre Yndlings-Disciple, som stod Jesus saa nær og dog ikke var fuldkomne. Vi skal ikke tænke paa dem for at formindske

Betydningen af de Fejl, vi har begaaet, men for at komme til Forstaaelse af, at Herren kender alle vore Skrobeligheder og har Medlidenhed med os, og at han vil hjælpe os til Sejr over alt det onde i os, om vi bede ham derom i Oprigtighed.

Vi bør aldrig blindt følge efter noget Menneske, om han end er aldrig saa god og from; den eneste, som er værdig til ubetinget Efterfølgelse, er Jesus, thi han alene er fuldkommen. Jo mere vi kan nærme os hans Godhed og paatage os hans Væsen, des bedre for os. Apostelen Paulus har givet os en sikker Regel til vor Vejledning: »Vorder mine Efterfølgere, ligesom ogsaa jeg er Kristi.« For saa vidt som gode Mænd og Kvinder i det gamle og nye Testamente fulgte Kristus, bør vi træde i deres Fodspor, men hvori de afviger fra Kristi Eksempel, bør vi ikke følge dem. At hige og stræbe efter at gøre det gode, er den sikreste Vej til sand Storhed. Gud alene er stor, thi Gud alene er fuldkommen god, og al Storhed, som det er værd at anstrenge sig for, som vil tilfredsstille dens Indehaver, modstaa Tidens Tand og give evig Lyksalighed i det himmelske Rige, maa have sit Udspring i vort Samfund med Gud i Kristus.

To Naturer gjorde sig gældende i Jesus Kristus. Han var guddommelig, thi han var »Faderens Herligheds Glans«; men endskønt »helt ønskelig« siger Esajas dog, at han var uden »Skikkelse eller Herlighed«, og om han end var »Guds Ord«, blev Ordet dog »Kød og boede iblandt os«. Han hadede ikke Menneskenes uskyldige Glæder. Om Sabbaten gik han til Synagogen og dyrkede Gud lig andre fromme Israeliter; han var ingen streng Asket, han beundrede det skønne ligesom vi, han forbød ikke at gøre Gæstebud, han fjernede sig ikke fra den selskabelige Omgangs Indflydelse, men dog holdt han sig ren og ubesmittet for Gud og Mennesker.

Med Hensyn til at leve et kristeligt Liv er disse Kendsgerninger af stor Betydning og Opmuntring til os. Havde Kristus været en ensom Eremit, kunde der næres Tvivl om, at den Religion, som han lærte, skulde være stærk nok til at gøre sin Overlegenhed gældende ude i det almindelige Livs forskellige

Forhold. Men da vi ser, at han i alle Henseender var lig os selv, faar vi Mod og Kraft til at efterligne ham. Der behøves ikke Universitetsuddannelse for at blive »vis til Salighed«, ejheller udfordres der høj og adelig Byrd for at blive en Kristen. Hvad var de tre Disciple, som han yndede saa meget, før de blev Apostle? De var fattige og ulærde Mænd, Fiskere, uden verdslig Rigdom, literær Uddannelse eller Indflydelse i Samfundet. Luther skrev: »Dersom Evangeliet behøvede denne Verdens Konger til at udbrede og forsvare det, havde han ikke givet det til Fiskere.« Paa samme Maade har Gud i disse Dage blandt de ydmyge og ringe paa Jorden valgt sine Profeter og Apostle, sine Præster og Lærere, og har udsendt dem for at forkynde et genoprettet Evangeliums glade Tidender; ligeledes har han udvalgt de Fattige og Ringe til være Medlemmer af hans Kirke. Havde han valgt de Skriftkloge og Lovkyndige med fyldte Kister og stort Følge, vilde de maaske have forvansket Evangeliets Lærdomme; og de, som skulde forkynde og forklare den guddommelige Sandhed, blandet denne med Filosofiens døde Teorier.

Lad os da erindre, at al den Ære og udødelige Berømmelse, som er bleven disse Mænd til Del, erholdt de ved at elske og efterfølge Kristus. Lykkelige vilde vi blive, om vi kunde efterleve Krysostomus' Raad: »Iklæder eder Kristus fra Top til Taa, at intet ses i eder uden det, som hører Kristus til.«

(Mill. Star.)

DET BAGESTE SÆDE.

Det er en god Regel ved Gudstjenesten altid at vælge sig et Sæde foran i Salen og ikke nede ved Døren. Det ser bedre ud, det bringer Taler og Tilhørere nærmere sammen, og det er først og fremmest bedre for Personen selv, ikke blot i ydre fysisk Henseende, men ogsaa hvad det aandelige angaar.

I de fleste Tilfælde vil en Person, der begynder at tabe Troen, sætte sig længere og længere nede, og tilsidst bliver han udenfor. Det er et næsten ufejlbarligt Tegn. Den, der ikke

kan bekvemme sig til at komme frem foran, men holder sig tilbage paa sidste Bænk, gør det af en af to Grunde. Enten er han optaget af andre Ting under Gudstjenesten end at høre efter, hvad der siges fra Talerstolen, og da var det bedre før ham og andre i Salen, at han blev borte, eller ogsaa holdes han tilbage af noget i sit eget Indre, der ikke er i Harmoni med Evangeliets Lys. I begge Tilfælde er han udsat før at blive grebet af de usynlige Indflydelser udefra, der før eller senere vil faa Tag i ham og beholde ham derude.

Derfor, sæt dig ikke paa de sidste Bænke i Herrens Hus. De er før dem, der kun staar lige inden før Døren i Guds Menighed, og som enten ikke tør vove sig længere frem eller drages og lokkes af Verden udenfor. Et Menneskes aandelige Stilling, hans Tro og Vidnesbyrd, har maaske ikke noget at gøre med det Sæde, han vælger sig i Førsamlingen, men — Kendsgerningerne viser, at et Menneskes aandelige Liv afspejles i hans Gøren og Laden, og naar de nærmer sig Døren, er de gerne paa Vejen ud.

LAD DIT LYS SKINNE.

Da Jesus underviste sine Disciple, lærte han dem Betydningsfuldheden af deres Plads og Stilling i Verden. Uagtet de var fattige og foragtede af Menneskene, saa sagde han dog til dem, at de var Jordens Salt og Verdens Lys.

Derefter opmuntrede han dem til Arbejde og Virksomhed, idet han lærte dem, at deres ophøjede Stilling intet vilde betyde for dem, dersom de ikke paa rette Maade gjorde Brug af deres Kaldelse.

Disse Betingelser og Instruktioner passer ypperligt paa de Sidste-Dages Hellige, der i Sandhed er Jordens Salt, og hos hvem Evangeliets Lys i Verden holdes frem; et Folk, der, som Apostelen sagde til de forrige Dages Hellige, er »en udvalgt Slægt, et kongeligt Præsteskab, et helligt Følk«, der skal førkynde hans Dyder, der kaldte dem fra Mørke til sit underfulde Lys.

Men alt dette betyder lidet eller intet, med mindre de Hellige gor sig deres Ansvar bevidst og lader deres Lys skinne, samlet saavel som enkeltvis; med mindre de er eksemplariske i deres Opforsel, ærlige, ivrige for Sandhedens Udbredelse, tolerante overfor deres Næste, »føre en god Vandel iblandt Hedningerne, for at de paa Grund af de gode Gerninger, som de faar at se, kunne prise Gud paa Besogelsens Dag for det, som de bagtaler eder for som Ugerningsmænd«.

En Fejl, som bør undgaas af de Hellige, baade unge og gamle, er Tilbojeligheden til at laane Lys hos andre og gemme deres eget under en Skæppe; at lade Kraften af deres Kundskabs Salt gaa tabt og nojes med at reflektere det Lys, der udstraaler fra andre i Stedet for selv at have Lys i sig.

Enhver Hellig burde ikke alene have Lys i sig selv gennem den Helligaands Inspiration, men hans Lys burde skinne saaledes, at det tydeligt kan ses af andre, og disse derved bringes til at ære vor Fader, som er i Himmelen. Mænd og Kvinder burde blive grundfæstede i Sandheden og ankrede i Evangeliets Kundskab; ikke afhængige af nogen andens Kundskab eller Tro, men have Lyset i sig og udstraale dette ved alene at stole paa den Helligaand, der altid er den samme, og for evigt lyser og vidner for Præstedømmet og for enhver Sjæl, der lever i Harmoni med Evangeliets Love, om Faderens Herlighed og Vilje. De vil da have et evigt Lys, der ikke kan slukkes. Ved at lade dette Lys skinne i deres Liv, vil de bringe mange til at herliggore Gud og ved deres gode Gerninger vise deres Tak og Pris til Gud, der kaldte dem ud af Morket til sit underfulde Lys.

Joseph F. Smith.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)